

ligt Hospital, og St. Johannes Stiftelsen virker til Dels i samme Øjemed, men i hele det øvrige Land savnes tilsvarende Indretninger. Naar Patienterne efter lang Tids Hospitalsophold erklæres for uehelbredelige, maa de udskrives og hjemsendes til Kommunerne. I mange Tilfælde er der der ingen anden Udvej end at indlægge dem paa Fattiggaardene, hvor man ikke er i Stand til at pleje disse stakkels syge Mennesker, som uden egen Skyld ere komne i Nød.

Er det nu rigtigt af Samfundet at henvise disse Mennesker til Fattigvæsenet? Burde man ikke overfor dem stille sig paa samme Maade som overfor de aldersundersøttede? Jeg skal minde om, at det i Loven af 23. Maj 1902 om Aldersundersøttelse udtrykkeligt hedder: „Understøttelsen bør udgøre, hvad der til enhver Tid behøves til de understøttedes og Families Underhold eller til Kur og Pleje i Sygdomstilfælde, men kan i øvrigt bestaa saavel i Penge som i Naturalydelser og, hvor Omstændighederne tale derfor, i Anbringelse i særlige dertil bestemte Asylter eller lignende Anstalter.“ Er det dog ikke et Fortilfælde, som i høj Grad taler til Støtte for den Tanke, som har faaet Udtryk i Lovforslaget? Her drejer det sig om Folk med kroniske Nervesygdomme eller Lammelse, Folk, som have mistet deres Førlighed og Evne til at bevæge sig paa Grund af kronisk Leddegigt, Patienter med Kræft eller fremskredne Hjerte- eller Nyretilfælde. Mange af disse Folk have efter gentagne og lange Hospitalsophold maattet gaa ud af Sygekassen, andre have, netop paa Grund af den Sygdom, de lide af, ikke kunnet komme i nogen Sygekasse, f. Eks. naar de lide af Hjerte- eller Nyresygdomme, opstaaede i Barnealderen.

Jeg tillader mig nu at spørge, om disse Stakler ikke have lige saa meget Krav paa Statens og Kommunens Hjælp som de raske, arbejdsføre, som kunne blive Medlemmer af Sygekasser og saaledes kunne faa betydelig Støtte af det offentlige. Og er det ikke berettiget at spørge, om de i Lovforslaget omhandlede beklagelsesværdige syge ikke burde have samme Ret til Understøttelse som de Medborgere, der lide af den Sygdom, som kaldes Alderdomssvaghed.

Der savnes sikkert ikke indenfor Rigsdagen Medfølelse overfor de omhandlede Stakler, og man er ligeledes overalt enig om, at Kommunerne bør sørge for

Pleje og Husly til disse Patienter. Men der maa Støtte og Opfordring dertil, paa samme Maade som Staten støtter de almindelige syge gennem Sygekasser og yder Støtte til Tuberkulosehospitalet. Burde der ikke ydes en lignende Understøttelse til saadanne ulykkelige, som lide f. Eks. af saa forfærdelig en Sygdom som Kræft? Ifølge Lovforslaget drejer det sig kun om virkelige Invalidter, hvis Forhold ere nøje oplyste ved deres Hospitalsophold, og om hvem man har opnaaet Vished for, at der intet kan gøres for deres Helbredelse. Man er derved sikret imod, at lettere Tilfælde end de bestemte skulde komme ind under Loven, og man har heri Garanti mod, at Tallet af de behandlede Personer skulde blive større end absolut nødvendigt. Kun naar det er afgjort, at disse Patienter aldeles ikke kunne klare sig ude i Livet, og de heller ikke kunne forplejes forsvarligt paa de almindelige Fattiggaarde, ville de komme i Betragtning efter Lovforslaget. Men saa fortjene de ogsaa et særligt Fristed, saaledes som det her paatænkes. Det bør formentlig være Amtskommunerne eller By og Amt i Forening der opretter saadanne Stiftelser, og de bør drives kommunalt, fordi det er det billigste.

Lovforslaget er desværre fremkommet sent, saa at der maa særlig god Villie for at faa det ført gennem Rigsdagen, men det vil dog kunne ske, dersom alle ere overbeviste om, at der her er en virkelig Trang til Stede. Den Omstændighed, at Lovforslaget er stillet af Medlemmer, der tilhøre forskellige politiske Partier, synes mig at tyde paa, at der fra forskellige Sider er en Erkendelse af, at der her virkelig findes en Nød, som ikke forgæves bør paakalde Samfundets Medfølelse, og der kan da maaske være Haab om en saa stor Tilslutning til denne Opfattelse, at Lovforslaget kan blive gennemført. Jeg skal anbefale det til det høje Tings Velvillie.

Carl Hansen: Jeg underkender ingenlunde de ærede Forslagsstilleres gode Hensigt. Jeg forstaaar saare vel, at den ærede Ordfører (V. H. O. Madsen) nu kunde udtale sig med saa megen Sympati for dette Lovforslag. Enhver, der har haft Lejlighed til at se, jeg vil ikke sige, hvor mange — det kan man egentlig ikke godt overskue —, men mange Patienter lidende af kroniske Sygdomme, som ikke kunne faa den tilbørlige Pleje i de fattige Hjem, hvor mange af dem bo, vil forstaa, at man